

culation, at det er Noget, der er sær farligt og sær truende for Kirkeieren, selv om det ikke finder Tilstrø, at det skulde være et Indgreb i Eiendomsretten, finder det dog en vis Tilstrø, at der paatænkes Foranstaltninger, der ikke libet vilde forringe disse Eiendommens Værdi, og naar dette vinder Indgang hos Publicum, svækker det naturligtvis Eiendommens Credit; det forringer deres Værdi; have disse Naab derfor ikke nogen anden Betydning, have de dog den, at de vende sig mod den Klasse, der har ubstødt dem, og forringer i bethdelig Grad deres Eiendommens Værdi; men det kan jeg ikke ansee for ønskeligt. Der som nu dette Lovforslag skulde slæbe sig hen, ikke komme lykkeligt igennem i denne Session, men derimod blive udsat til næste vil den samme spændende Tilstand vedblive. Jeg kan nu ikke nægte, at paa Grund af den Fortolkning, som er givet Lovforslaget, har det virkelig udøvet en svækkende Indflydelse paa disse forskjellige og bethdelige Eiendommens Værdi, og jeg anser det derfor for rigtig at føre denne Sag tilende, at berolige den hele stedsfindende Agitation, ved nu at give en Lov om dette Forhold og sige, det er det vi forlange, for saaledes at hæve den Uro, som har fundet Sted. Det er disse Grunde, som foranledige mig til, omendstjændt jeg har lidt ikke saa Meget, ved denne Sags Behandling i det andet Thing, dog at blive staaende ved Loven i den Skikkelse, den der har modtaget, og at stille den indstændige Anmodning til Folkethinget, at lade Loven gaae igennem væsentligt som den nu her foreligger.

Safs: Jeg maa være enig med den høitærede Minister i at anbefale dette Forslag til hurtigt at gaae igennem dette Thing og blive til Lov. I den Skikkelse, det har faaet, troer jeg ikke, det kan være andet end temmelig ubillige og uvillige Kirkeiere, der kunne have Noget at indvende derimod; thi de Bestemmelser, som derved gives Lovskraft, have hovedsagentlig været anerkjendte som billige og retfærdige af alle billige Kirkeiere, som jeg har truffet paa. Der er derfor kun ganske enkelte Punkter, paa hvilke jeg skal tillade mig at gøre opmærksom, da de mulig kunde trænge til en Forandring

eller mere Bestemmelse. Saaledes findes i § 5, 4de Stykke, den Bestemmelse, at Kalken skal være saa stor, at den kan rumme tilstrækkelig Vin til det Antal Communicanter, der paa eengang knæle ved Alteret. Naar dette skulde staae saaledes uden alt Forbehold, kunde det synes at være temmelig byrdefuldt; thi der kunde derved paalægges Kirkeierne en vel stor Udgift. Der gives Kirker med Knæsalb, som rumme en stor Mængde Communicanter, og der er andre, hvor kun et mindre Antal kan faae Plads paa eengang; det kan derfor ikke billiges, at det saaledes ganske uden videre skulde kunne forlanges, at Kalken paa hvert Sted skulde være saa stor, at den kunde naae fra den Første til den Sidste. Jeg er derfor af den Formening, at der burde tilføies et „helst“ eller „om muligt“, saa at det, eftersom man valgte det ene eller det andet, kom til at hedde: „Kalken skal helst eller om muligt være saa stor, at den o. s. v.“, og at det saaledes overlodes til en Overenskomst mellem Kirkeieren og Synet at ordne dette. Det vil naturligvis være det Bedste, som Kalken kunde gives en saadan Størrelse, som Lovforslaget forlanger; men der er Tilfælde, og det er vist Noget, der er indtruffet for enhver Præst, der i længere Tid har forestaaet et Kald, hvor en Kalk, som i Almindelighed strækker til, undertiden ikke gjør det, enten fordi der er flere sammenpressede paa Knæsalbet, eller fordi de nyde mere af Vinen. — I § 18 forekommer den Bestemmelse, at Kirkeieren bør holde Kirkegaarden og Gravstederne i Almindelighed ryddelige for Kælber og Ukrudt, lade Græsset afflaae, inden det bliver langftraet, og Gangene holde rene saavel for Græs som for Ukrudt, samt belægge dem med Grus, hvor det kan haves. Det forekommer mig, at det maaskee ogsaa er vel strengt at paalægge Kirkeieren at holde Kirkegaardens Grave i det Hele taget vedlige; at han skal holde Gangene vedlige kunde være rimeligt nok. Saaledes som det har uddannet sig med Hensyn til Landsbykirkegaardene, især i Sylland, leies Græsset i Almindelighed ud til Kirkesangeren eller Skolelæreren, som slaaer det to Gange om Aaret, idet han nemlig skal sørge for, at det bliver slaaet idetmindste to Gange; paa anden Maade kan det næppe